

Flertal af danske Bønder; det har i alt Fald været Venstres Stilling lige fra det første Krigsaar. Jeg maa maaske med Formandens Tilladelse gengive enkelte Udtalelser, der faldt i den Debat, som fandt Sted i Januar 1915 om Fastsættelse af Maksimalpris paa Rug. Afdøde P. Th. Nielsen udtalte den Gang: „Hvis Generaldirektør Kofoeds saa samtidig“ — det refererer sig til den Ekspropriation, der nylig var afholdt — „kunde skaffe Landmændene Majs og andre Føderstoffer til den Pris, hvortil de noteredes paa det Tidspunkt, saa lod det sig høre. Men at fastsætte en Pris paa det Korn, som man fratager Landmændene, paa Grundlag af en lav udenlandsk Pris 3—4 Maaneder tilbage, medens Landmændene skal betale en høj Dagspris i Danmark for det Korn, de skal købe til Erstatning, det forekommer mig at være ganske absurd“. Folketingsmand Brørsen udtalte ved samme Lejlighed: „Kærnepunktet i Sagen er nemlig, at dersom Landmændene i de paagældende Egne skal afsætte deres Rug til omtrent 17 Kr. — og det vil nok blive omtrent den Pris, de kan vente at faa for den —, skal de give et ret stort Beløb i Bytte f. Eks. for hver Sæk Majs, som de skal have i Stedet for, og det finder vi ikke rigtigt“. Og Folketingsmand Pinstrup udtalte angaaende Rugleverancerne i Efteraaret 1914: „Rugen kom faktisk villigt frem paa det Tidspunkt. Den blev betalt med 21—22 Kr., saaledes at den kunde dække, hvad Majsen kostede“. Og samtidig dermed udtalte jeg mig skriftlig til Pressen og hævdede det samme, at det var urimeligt at fratage Landmændene Rug, der var dyrket med Foderanvendelse for Øje, naar man ikke gav den fulde Erstatningspris. Ja, det er Sandheden, at fra det Øjeblik af har der fra Landbrugets Side Gang paa Gang været krævet Erstatningspris, men ikke Verdensmarkedets Pris. De kan maaske sige: Ja, men det er ikke tidssvarende; paa en Tid, hvor Løsenet er, at man skal kræve saa meget som muligt og yde saa lidt som muligt, er det ikke tidssvarende længere. Men jeg peger alligevel paa den Kendsgerning, at dette er det beskudne Krav, som Landbruget har stillet gennem de 6 Aar, og det er den Dag i Dag det Krav, som danske Bønder stiller, og hvis de faar det Krav opfyldt, er jeg ogsaa overbevist om, at saa er de villige til fuldt ud at opfylde den Leveringspligt, som Lovgivningsmagten her maatte paalægge dem.

Hr. Hauge glædede sig paa en ganske aaben og, det forekommer mig, en lidt for

utilsløret Maade over Landmandsforeningens Optræden i Marken; han ventede sig øjensynlig store Resultater af denne Forening. Jeg tror, Hr. Hauge bliver skuffet, jeg tror ikke, han skal sætte for store Forventninger til denne Forening, men jeg kan ikke lade være at pege paa, at det netop er Hr. Hauge — der dog har talt om, at det jo gælder om at passe paa disse Mennesker, som vil forlange Verdensmarkedets Pris, og som vil sætte Brødkornet op i Pris —, at det netop er Hr. Hauge, der saa øjensynligt — jeg tror, ærede Medlemmer i Salen ganske tydelig kunde mærke den Glæde, der udstrålede fra ham — tilkendegiver sin Glæde over, at nu kom denne Forening, nu var der rørt Vandet at fiske i.

Lad mig saa endelig føje til: Landbruget har aldrig fortjent den Betegnelse, som man fra socialdemokratisk Side har hæftet paa Landboerne, nemlig at de var Brødfordyrere. Jeg kender ikke noget Eksempel paa, ingen skriftlig Indstilling, ingen mundtlig Udtalelse fra Landbrugsrepræsentanternes Side i alle disse Aar om, at man var imod Nedsættelse i Brødpriisen. Oppositionen paa Rigsdagen i alle disse Aar har, mig bekendt, heller ikke udtalt sig derimod. Det kan være, det er en Fejl, det kan være, man gik for vidt i 1918, da man satte Rugprisen ned til 6 Kr. 35 Øre, meget nær det halve af, hvad den var før Krigen. Det kan være, det var en Fejl, siger jeg, men jeg underkender ikke den gode Villie, og jeg indrømmer, at alle, der var med dertil, og ogsaa vi fra Landbrugets Side, som ikke protesterede derimod, vi maa tage Konsekvenserne deraf. Og det er disse Konsekvenser, jeg tager ved at forelægge det Forslag, som jeg har den Ære at fremsætte for dette høje Ting.

Men, vil man sige, har Landbrugsmi- nisteren, mens man var i Opposition, ikke kritiseret disse Love? Jo, det indrømmer jeg, jeg har kritiseret disse Love, der er vedtaget, og der har været adskilligt, jeg har haft noget at indvende imod. Men jeg drister mig ogsaa til at sige, at det, jeg har kritiseret, det har jeg taget ud af det Forslag, som jeg har fremlagt her. Jeg skal sige, hvad jeg har kritiseret, og hvad jeg ved dette Forslags Udarbejdelse har bestræbt mig for at undgaa. Jeg har kritiseret, at man ikke straks kunde naa til at give en virkelig Erstatningspris, at vi stadig skulde have en Straffepris for Dyrkning af Brødkorn. Vi naaede saa vidt ved sidste Aars Kornlov, at Princip-